

BICICLETA REGEI

Mihai Mănescu este scenarist, scriitor și specialist în comunicare. A absolvit UNATC în 2007 și a obținut doctoratul în cinematografie și media în 2011. Predă scenaristică la Universitatea Hyperion de peste zece ani, cursurile sale fiind influențate de principiile călătoriei eroului, create de renumitul profesor de mitologie Joseph Campbell (a cărui carte fundamentală, *Eroul cu o mie de chipuri*, a și tradus-o în 2013). A debutat în literatură pentru copii în 2022, la Humanitas Junior, cu romanul *Copacul dorințelor: Amintiri din copilărie*, născut din scenariul filmului omonim. În 2023 a publicat, tot la Humanitas Junior, cartea *Povești despre speranță*, iar în 2024, romanul pentru adolescenți *Comoara lui Harap-Alb*, recompensat cu Premiul Cărturino pentru cartea de literatură pentru copii a anului și adaptat pentru marele ecran în regia lui Igor Cobileanski. Cu o experiență de peste zece ani în industria ONG, acolo unde a fost manager de comunicare pentru una dintre cele mai mari fundații medicale din România, Mihai Mănescu a pus bazele Asociației Susțin.org în 2022, derulând mai multe proiecte de succes în zona de CSR, recompensate inclusiv cu premii Effie. În prezent, activează în domeniul educației, fiind manager de comunicare al singurei platforme de testare standardizată din România, și a creat site-ul Minipovesti.ro, un HUB de literație cu povești gratuite și resurse pentru profesori.

MIHAI MĂNESCU

BICICLETA REGEI

Cuvânt introductiv de
ASR Principele Radu al României

Ilustrații de Ionela Marinovschi

*Fiicelor mele, Maria și Irina,
să știți ce drumuri au fost înaintea voastră,
ca să nu vă rătăciți niciodată pe al vostru.*

Cuvânt introductiv

Istoria unei țări nu se păstrează numai în documente, în arhive și în paginile cărților de specialitate. Ea dăinuie deopotrivă în amintiri și în povești de familie, în locuri și în obiecte care au trecut prin viețile oamenilor și au rămas mărturii discrete ale unor lumi apuse, pe care avem datoria de a le cunoaște și înțelege.

Volumul de față pornește de la o bicicletă primită în dar de Regele Mihai în copilărie. Bicicleta a fost martorul unei Români într-o continuă și dramatică schimbare. De la anii copilăriei regelui și până la România zilelor noastre, bicicleta a străbătut momente de cumpănă din vremurile trecute, tragedii ale istoriei și transformările care au urmat.

Anii, datele și numele se așază pe o pagină a timpului trecut, dar în spatele lor sunt întotdeauna ființe vii: copii care au crescut în timpuri grele, familii care au cunoscut despărțirea, oameni care au sperat, au avut curaj, au suferit și au mers mai departe.

Bicicleta însoțește povestea ca un fir care leagă timpul de oameni. Spre deosebire de o lecție de istorie, bicicleta trece dintr-un loc în altul și dintr-o generație în alta. Prin ea, istoria se așterne ca o călătorie în timp.

Este bine ca tinerii români să descopere istoria țării lor cu sinceritate și cu respect pentru adevăr. Nu ne putem clădi viața fără să privim trecutul în întregimea lui, cu luminile și rănilile sale. Rostul bicicletei din povestea noastră este să îi ajute pe copii să înțeleagă că istoria nu este doar despre ceea ce a fost. Este și despre ceea ce alegem să păstrăm din trecut și despre felul în care, cunoscându-l, putem privi înspre viitor.

Sper ca *Bicicleta regelui* să ajungă la cât mai mulți tineri și să le deschidă, cu fiecare pagină, o fereastră către România lor.

Alteța Sa Regală Principele Radu al României

CAPITOLUL 1

Bicicleta fusese scoasă din ladă cu o zi înainte. O ladă lungă, de lemn tare, legată cu sfoară groasă, în care călătorise tocmai din Germania până la București, la Palatul de la Șosea, unde locuia familia regală, până ce avea să se renoveze Palatul Regal de pe Calea Victoriei. Acum stătea cuminte pe o alee pietruită din curtea palatului, cu roțile ușor î ntoarse și soneria lucind în soarele rece de iarnă.

Era o bicicletă mică, dar serioasă. Roșu-închis, aproape vișiniu, cu un cadru lucios și pedale grele. Fusese făcută la Chemnitz, un oraș din Germania, într-o fabrică ce făcea biciclete de calitate pentru ofițerii din armată, dar și pentru copii. Se numea Diamant. Pe cadru, gravat fin, strălucea un mic romb argintiu, sigla mărcii. Dar sub el, aproape ascuns vederii, cineva adăugase o coroană minusculă și două litere elegante: H.S. Nu erau acolo din întâmplare.

Bicicleta fusese aleasă cu grijă, pentru un copil din familia Hohenzollern-Sigmaringen. Numele poate părea complicat, dar însemna, simplu spus, că cel care avea să primească frumoasa

bicicletă se născuse într-o familie regală cu rădăcini adânci în istoria Europei.

Palatul de la Șosea era liniștit. Zăpada scârțâia ușor sub pașii celor care treceau grăbiți dinspre o aripă a clădirii spre alta. În mijlocul curții, bicicleta aștepta. Nu știa exact ce. Dar simțea că urma să se întâmple ceva important.

În fața ei apărură două siluete: una înaltă, cu spatele drept și o haină de catifea grea, vișinie, cealaltă mai subțire, cu o eșarfă strânsă în jurul gâtului. Bicicleta nu știa cine erau, dar femeia cea înaltă pășea cu o siguranță care făcea liniștea din curte să pară și mai adâncă. Părea chiar persoana despre care servitorii vorbeau în șoaptă când credeau că nu-i aude nimeni. Dar bicicleta îi auzise. Spuneau că e Regina Maria. Bicicleta nu înțelegea exact ce însemna să fii *regină*, dar își dădea seama că era vorba despre o femeie importantă.

— A venit ieri din Germania, spuse femeia înaltă, oprindu-se în fața ei. L-am rugat pe un prieten să mi-o găsească. E așa cum și-o dorește. Un model din 1918.

— Mi se pare că e puțin cam mare. Cred că Mihai e încă mic pentru ea, spuse cealaltă femeie, ezitând o clipă.

Regina Maria îi zâmbi cu căldură.

— Poate. Dar Mihai nu are timp să fie mic, Elena.

Regina Maria se apropie de bicicletă, îi atinse ghidonul cu mâna acoperită de o mănușă albă și îi roti ușor roata din față.

— E prima bicicletă serioasă a regelui, spuse ea, fără să-și ia ochii de la roată.

— Mihai a mai avut biciclete, interveni Principesa Elena, puțin stingherită. A învățat de mic să pedaleze...

— Nu ca asta, o întrerupse Regina. Asta nu are roți ajutătoare. Nici claxon de jucărie. Cu asta n-are voie să cadă. Un rege trebuie să învețe să țină bine ghidonul. Drumul nu e întotdeauna drept.

În acel moment, se auziră pași grăbiți dinspre palat. Un băiat de vreo șapte ani, îmbrăcat într-un palton bleumarin și cizme lustruite, ieși în curte. Avea obraji rumeni de la frig și o privire curioasă, dar liniștită. Nu zâmbea, dar nici nu părea trist.

— Bunico! spuse el, apropiindu-se.

Apoi văzu bicicleta. Ochii i se măriră. Nu întrebă dacă era a lui. Știa.

Se duse direct la ea, apucă ghidonul, apăsă soneria, care scoase un clinchet cristalin, și puse un picior pe pedală. Apoi se săltă în șa cu o mișcare scurtă și porni la drum.

Bicicleta îi simți greutatea. Regele Mihai era hotărât. Pedala drept, fără ezitare, pe aleea lungă din curtea palatului. Doar că nu putea merge cât de departe își dorea. Curtea era prea mică pentru ce visa el. Dădu câteva ture, apoi se întoarse lângă mama și bunica lui.

— O cheamă Diamant? întrebă el, privind cadrul bicicletei.

— Așa scrie, spuse Regina Maria. Dar tu poți să-i spui cum vrei.

— Îmi place Diamant.

Regele mângâie ușor cadrul, iar bicicleta parcă ar fi înțeles că fusese aleasă să fie bicicleta regelui. Și asta o făcea, fără îndoială, cea mai importantă bicicletă din lume.

CAPITOLUL 2

Dimineața la Palatul de la Șosea începea mereu cu pași repezi și voci care se amestecau pe alei. Servitorii în uniforme albastre treceau grăbiți, grădinarii îndreptau tufele cu foarfeci lungi, iar cameristele purtau cu grijă tăvi strălucitoare.

Bicicleta Diamant stătea sprijinită lângă garaj, cu cadrul roșu-vișiniu lustruit-lună. Din poziția ei, vedea tot: grajdurile cu cai bine țeșălați, trăsura cu perdele de mătase și automobilul german, care stătea la umbra unui stejar, cu botul ridicat ușor, de parcă ar fi amușinat disprețuitor aerul dimineții.

Bicicleta își ținea ghidonul drept, cu roțile perfect alinate. Era convinsă că nimeni din curte nu avea un stăpân mai important. Caii erau frumoși, da, dar oricine avea o șa îi putea încăleca. Trăsura era elegantă, dar mergea încet și era folosită doar la parade. Iar automobilul... automobilul era doar un monstru de fier, care tușea și scotea fum.

De undeva de sus, se auziră pași repezi pe treptele palatului. Regele Mihai apărură cu un zâmbet larg, cu paltonul descheiat și cu mânuși subțiri în mâini.

— Azi facem turul cel mare, spuse el hotărât către bicicletă.

Turul mare era aventura lor specială. Începea pe alea largă din fața palatului, trecea pe lângă grădina cu trandafiri roșii și tufe verzi și continua pe lângă peluza întinsă ca un covor. Se termina la grajduri, unde Mihai frâna brusc, se sălta puțin în șa și ridica o mână, ca un campion.

Micul rege încăleacă, iar Diamant tresări de nerăbdare. Pedalele se învârteau lin, lanțul scotea un clinchet scurt și vesel, iar ghidonul îi răspundea prompt la fiecare mișcare. Regele porni în cursă pe lângă grădina de trandafiri. Paznicii întorceau capul îngrijorați de viteza pe care o prinsese micul rege, dar nimeni nu îndrăznea să-l oprească în plină cursă.

Primul adversar era trăsura regală, oprită lângă grajduri, cu proțapul și șleaurile sprijinite de perete și caii odihnindu-se în boxe. Mihai apăsă pe sonerie. Clinchetul scurt făcu animalele să tresară, iar bicicleta, să se simtă mândră și sigură pe ea.

Apoi urmă automobilul din curte. Motorul forăia încet, iar șoferul, sprijinit de portieră, își ridică privirea. Mihai învârti pedalele mai repede, Diamant trecu pe lângă mașină cu un zvâc iute, iar culoarea roșu-vișiniu se oglindi pentru o clipă în caroseria lustruită.

Cursa continuă nestingherită. Mihai ridică mâna cu mândrie, ca un campion. Ajunși la grajduri, frână brusc. Turul se încheiase. Regele coborî din șa, își potrivi mânușile și se uită la Diamant cu satisfacția unui general după o bătălie câștigată.

— A fost cea mai bună tură de până acum, declară el.

Dacă ar fi putut vorbi, Diamant ar fi sunat din sonerie de zece ori, ca să știe toată lumea că asta fusese cea mai bună tură.

După câțiva ani fericiți, într-o dimineată, liniștea Palatului se risipi brusc. Un domn cu mustață albă, îmbrăcat în costum, apărură alături de Principesa Elena. Cei doi păreau a vorbi lucruri importante. De unde stătea, Diamant nu putea auzi tot, dar tonul era serios, ca înainte de o veste mare. Chipul principesei se întunecă.

— Mihai, trebuie să vii înăuntru, spuse ea, cu o voce fermă.